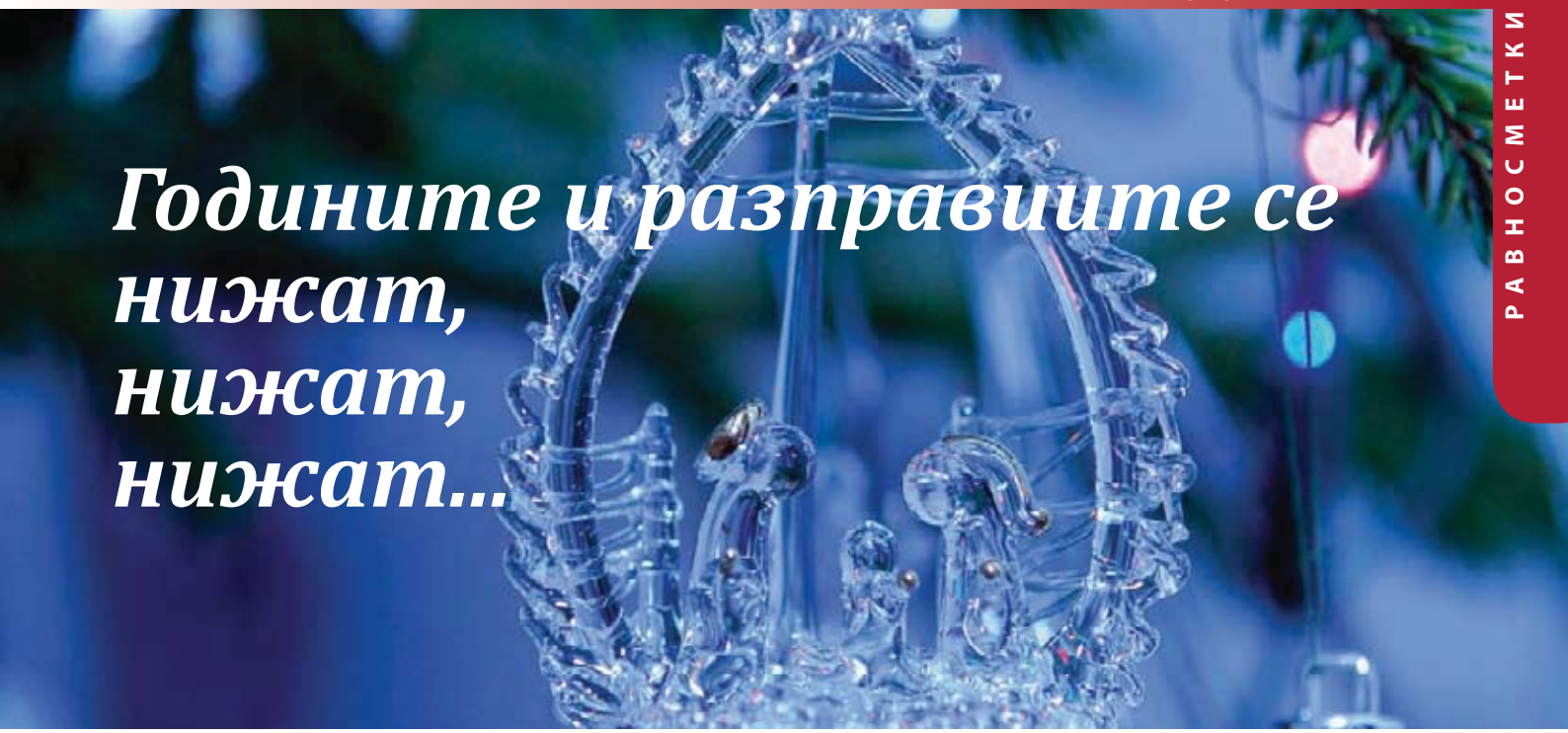

Годините и разправиите се нижат, нижат, нижат...

Изнизва се и месец декември 2010 година. Как мина това време, Господи? Кога отлетя и тази година? Заети с решаването на проблеми, не забелязваме, че покрай тях времето отминава и онова, с което го запълваме, са крамоли, които отдавна са минали границата на благоразумния спор и са се превърнали в безсмислени разправии. И участниците се разделят на групи, в които по-откритите се бият, пострахливите се крият, а останалите са тръгнали на кръстоносни походи и водят Свята война. И все за едно и също – кой да води бащина дружина.

Сякаш не се замисляме дори, че животът е твърде кратък, за да го полагаме в жертва на безсмислени битки. И че докато ги водим, не само времето минава (ниже се ли, ниже), но и хората се отдръпват и от членове и съратници се превръщат в симпатизанти, а след това в неутрални – разбирай незаинтересовани.

Защо сме толкова озлобени? Слепи и глухи, не чуваме и не виждаме. За сметка на това пишем! – отворени писма, и-мейли, „информации“. И хората още повече се отдръпват и още повече се затварят. Всеки има свои грижи, да познавате някого, който търси чужди?

Когато след 2000-ата година в Чехия излезе Законът за националните малцинства, именно поради кавгите ни не бяхме включени сред официално признатите малцинства. Постепенно изгладихме нещата, извоювахме си уважение и признание. Включиха ни и по този начин ни поставиха на едно ниво с поляци, словаци, германци, унгарци – все народи с висока култура, чиито малцинства в Чехия са доказали положителния си принос за развитието й. Получихме право на свой представител в Комисията за малцинствата към Чешкото правителство, делегирахме представители в отделните комисии към Министерството на културата, чешкото национално радио и телевизия. Започнаха да се утвърждават, да получават субсидии и да работят дружествата в различните градове из цялата страна.

Навремето, членството в (единствената, наистина) Българска организация в Чехия и още повече в нейния Управителния съвет, беше въпрос на чест. Днес, грубо казано, желанието за включване в ръководството на някое сдружение е резултат на материален интерес или решаване на сметки.

Българската организация, като наследник на „Българска седянка“, по всяка вероятност е най-старото българско сдружение в Европа. През 2010 г. отпразнувахме 130 години от основаването й. През този повече от век е имало години на застой и упадък, както и години на богата дейност и осмислено съществуване.

Нека на прага на новата 2011 година си пожелаем тя да бъде от онези, които са се записали с хубаво и хората я споменават с топлина и умиление, започвайки с думи като: „Ех, а помните ли, когато...!“ ■